
parAsharagItA

पराशरगीता

Document Information

Text title : parAasharagItA

File name : parAasharagiitaa.itx

Category : gItA, giitaa

Location : doc_giitaa

Transliterated by : Professor Tokunaga in Kyoto system(?)

Proofread by : Sunder Hattangadi

Latest update : June 2, 1998

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

August 30, 2023

sanskritdocuments.org

पराशरगीता

अध्याय २७९

य्

अतः परं मडाभाडो यश्छेयस्तद्द्रष्टव मे ।
न तृप्याभ्यमृतस्येव वससस्ते पितामह ॥ १ ॥

किं कर्म पुरुषः कृत्वा शुभं पुरुषसत्तम ।
श्रेयः परमवाप्नोति प्रेत्य येह य तद्द्रष्ट ॥ २ ॥

भीष्मोवाच

अत्र ते वर्तयिष्यामि यथापूर्वं मडायशः ।
पराशरं मडात्मानं पप्रच्छ जनको नृपः ॥ ३ ॥

किं श्रेयः सर्वभूतानामस्मिँल्लोके परत्र य ।
यद्भवत्प्रतिपत्तव्यं तद्भवान्प्रब्रवीतु मे ॥ ४ ॥

ततः स तपसा युक्तः सर्वधर्माविधानवित् ।
नृपायानुग्रह मना मुनिर्वाङ्मयाब्रवीत् ॥ ५ ॥

धर्म एव कृतः श्रेयानिह लोके परत्र य ।
तस्माद्धि परमं नास्ति यथा प्राडुर्भनीषिणः ॥ ६ ॥

प्रतिपद्य नरो धर्मं स्वर्गलोके मडीयते ।
धर्मात्मकः कर्म विधिर्दृष्टिनां नृपसत्तम ।
तस्मिन्नाश्रमिणः सन्तः स्वकर्माणीह कुर्वते ॥ ७ ॥

यतुर्विधा हि लोकस्य यात्रा तात विधीयते ।
मर्त्या यत्रावतिष्ठन्ते सा य कामात्प्रवर्तते ॥ ८ ॥

सुकृतासुकृतं कर्म निषेव्य विविधैः क्रमैः ।
दशार्धं प्रविभक्तानां भूतानां बहुधा गतिः ॥ ९ ॥

सौवर्णं राजतं वापि यथा भान्दं निषिध्यते ।
 तथा निषिध्यते जन्तुः पूर्वकर्म वशानुगः ॥ १० ॥
 नाभीजाज्जायते किं चिन्नाकृत्वा सुभमेधते ।
 सुकृती विन्दति सुभं प्राप्य देहक्षयं नरः ॥ ११ ॥
 दैवं तात न पश्यामि नास्ति दैवस्य साधनम् ।
 स्वभावातो हि संसिद्धा देवगन्धर्वदानवाः ॥ १२ ॥
 प्रेत्य जातिकृतं कर्म न स्मरन्ति सदा जनाः ।
 ते वै तस्य कृलप्राप्तौ कर्म यापि यतुर्विधम् ॥ १३ ॥
 लोकायात्राश्रयश्चैव शब्दो वेदाश्रयः कृतः ।
 शान्त्यर्थं मनसस्तात नैतद्भृद्भानुशासनम् ॥ १४ ॥
 यक्षुषा मनसा वाचा कर्मणा य यतुर्विधम् ।
 कुरुते यादृशं कर्म तादृशं प्रतिपद्यते ॥ १५ ॥
 निरन्तरं य मिश्रं य कृलते कर्म पार्थिव ।
 कल्याणं यद्वि वा पापं न तु नाशोऽस्य विद्यते ॥ १६ ॥
 कदा चित्सुकृतं तात कृतस्थमिव तिष्ठति ।
 भज्जमानस्य संसारे यावद्दुःखाद्भिमुच्यते ॥ १७ ॥
 ततो दुःभक्षयं कृत्वा सुकृतं कर्म सेवते ।
 सुकृतक्षयाद्दुष्कृतं य तद्विद्धि मनुजाधिप ॥ १८ ॥
 धमः क्षमा धृतिस्तेजः सन्तोषः सत्यवादिता ।
 धीरहिंसाव्यसनिता दक्ष्यं येति सुभावलाः ॥ १९ ॥
 दुष्कृते सुकृते वापि न जन्तुरयतो भवेत् ।
 नित्यं मनः समाधाने प्रयतेत विचक्षणः ॥ २० ॥
 नायं परस्य सुकृतं दुष्कृतं वापि सेवते ।
 करोति यादृशं कर्म तादृशं प्रतिपद्यते ॥ २१ ॥
 सुभद्रुःषे समाधाय पुमानन्येन गच्छति ।
 अन्येनैव जनः सर्वः सङ्गतो यश्च पार्थिव ॥ २२ ॥
 परेषां यदसूयेत न तत्सूर्यात्स्वयं नरः ।
 यो ह्यसूयुस्तथायुक्तः सोऽवलासं नियच्छति ॥ २३ ॥

भीरु राजन्धो ब्राह्मणः सर्वभक्षो
 वैश्वोऽनीडावान्डीनवर्णोऽलसश् च ।
 विद्वांश्चाशीलो वृत्तडीनः कुलीनः
 सत्याद्ब्रष्टो ब्राह्मणः स्त्री य दृष्टा ॥ २४ ॥

रागी मुक्तः पयमानोऽऽत्मछेतोर्
 मूर्धो वक्ता नृप डीनं य रास्त्रम् ।
 अते सर्वे शोख्यतां यान्ति राजन्
 यश्चायुक्तः स्नेहडीनः प्रजासु ॥ २५ ॥

अध्याय २८०

पराशरोवाच

मनोरथरथं प्राप्य छन्दिर्यार्थं डयं नरः ।
 रश्मिभिर्ज्ञानसम्भूतैर्यो गच्छति स बुद्धिमान् ॥ १ ॥

सेवाश्रितेन मनसा वृत्ति डीनस्य शस्यते ।
 द्विजातिहस्तान्निर्वृत्ता न तु तुल्यात्परस्परम् ॥ २ ॥

आयुर्नसुलभं लब्ध्वा नावकर्षेद्विशां पते ।
 उत्कर्षार्थं प्रयतते नरः पुण्येन कर्मणा ॥ ३ ॥

वर्णोभ्योऽपि परिब्रष्टः स वै संमानमर्हति ।
 न तु यः सत्कियां प्राप्य राजसं कर्म सेवते ॥ ४ ॥

वर्णोत्कर्षमवाप्नोति नरः पुण्येन कर्मणा ।
 दुर्लभं तमलब्धा हि डन्यात्पापेन कर्मणा ॥ ५ ॥

अज्ञानाद्धि कृतं पापं तपसैवाभिनिर्मुदित् ।
 पापं हि कर्मकृलति पापमेव स्वयं कृतम् ।
 तस्मात्पापं न सेवेत कर्म दुःखकृलोदयम् ॥ ६ ॥

पापानुबन्धं यत्कर्म यद्यपि स्थान्मडाकृलम् ।
 न तत्सेवेत मेधावी शुशिः कुसलिलं यथा ॥ ७ ॥

किं कस्तमनुपश्यामि कृलं पापस्य कर्मणः ।
 प्रत्यापन्नस्य हि सतो नात्मा तावद्विरोचते ॥ ८ ॥

प्रत्यापत्तिश्च यस्येह बालिशस्य न जायते ।
 तस्यापि सुमहांस्तापः प्रस्थितस्थोपजायते ॥ ८ ॥
 विरक्तं शोधयते वस्त्रं न तु कृष्णोपसंछितम् ।
 प्रयत्नेन मनुष्येन्द्र पापमेवं निबोध मे ॥ १० ॥
 स्वयं कृत्वा तु यः पापं शुभमेवानुतिष्ठति ।
 प्रायश्चित्तं नरः कर्तुमुभयं सोऽश्रुते पृथक् ॥ ११ ॥
 अजानातु कृतां लिंसाभलिंसा व्यपकर्षति ।
 ब्राह्मणाः शास्त्रनिर्देशादित्याहुर्ब्रह्मवादिनः ॥ १२ ॥
 कथा कामकृतं चास्य विलिंसैवापकर्षति ।
 षट्याहुर्धर्मशास्त्रज्ञा ब्राह्मणा वेदपारगाः ॥ १३ ॥
 अहं तु तावत्पश्यामि कर्म यद्द्वर्तते कृतम् ।
 गुणयुक्तं प्रकाशं य पापेनानुपसंछितम् ॥ १४ ॥
 यथा सूक्ष्माणि कर्माणि हलन्तीह यथातथम् ।
 बुद्धियुक्तानि तानीह कृतानि मनसा सह ॥ १५ ॥
 भवत्यल्पकृतं कर्म सेवितं नित्यमुल्बनम् ।
 अबुद्धिपूर्वं धर्मज्ञा कृतमुग्रेण कर्मणा ॥ १६ ॥
 कृतानि यानि कर्माणि दैवतैर्मुनिभिस्तथा ।
 नाशरेत्तानि धर्मात्मा श्रुत्वा यापि न कुत्सयेत् ॥ १७ ॥
 सञ्चिन्त्य मनसा राजन्विदित्वा शक्तिमात्मनः ।
 करोति यः शुभं कर्म स वै भद्राणि पश्यति ॥ १८ ॥
 नवे कपाले सलिलं सन्धस्तं ढीयते यथा ।
 नवेतरे तथा भावं प्राप्नोति सुभाभावितम् ॥ १९ ॥
 सतोयेऽन्यत्तु यत्तोयं तस्मिन्नेव प्रसिध्यते ।
 वृद्धे वृद्धिमवाप्नोति सलिले सलिलं यथा ॥ २० ॥
 अेवं कर्माणि यानीह बुद्धियुक्तानि भूपते ।
 नसमानीह ढीनानि तानि पुण्यतमान्यपि ॥ २१ ॥
 राज्ञा जेतव्याः सायुधाश्चोन्नताश्च य
 सम्यक्कर्तव्यं पालनं च प्रजानाम् ।

अग्निश्चेयो बहुभिश्चापि यज्ञैर्
अन्ते मध्ये वा वनमाश्रित्य स्थेयम् ॥ २२ ॥

दमान्वितः पुरुषो धर्मशीलो
भूतानि यात्मानमिवानुपश्येत् ।
गरीयसः पूजयेदात्मशक्त्या
सत्येन शीलेन सुभं नरेन्द्र ॥ २३ ॥

अध्याय २८१

पराशरोवाच

ः कस्य योपकुर्वते कश्च य कस्मै प्रयच्छति ।
प्रानी करोत्ययं कर्म सर्वमात्मार्थमात्मना ॥ १ ॥

गौरवेण परित्यक्तं निःस्नेहं परिवर्जयेत् ।
सोदर्यं भ्रातरमपि किमुतान्यं पृथञ्जनम् ॥ २ ॥

विशिष्टस्य विशिष्टाय तुल्यौ दानप्रतिग्रहौ ।
तयोः पुण्यतरं दानं तद्विजस्य प्रयच्छतः ॥ ३ ॥

न्यायागतं धनं वाङ्मन्ययिनेव विवर्धितम् ।
संरक्ष्यं यत्नमास्थाय धर्मार्थमिति निश्चयः ॥ ४ ॥

न धर्मार्थी नृशंसेन कर्मणा धनमर्जयेत् ।
शक्तितः सर्वकार्याणि कुर्यान्नर्द्धिमनुस्मरेत् ॥ ५ ॥

अपो हि प्रयतः शीतास्तापिता ज्वलनेन वा ।
शक्तितोऽतिथये दत्त्वा क्षुधातयाश्रुते क्लमम् ॥ ६ ॥

रन्तिदेवेन लोकेष्टा सिद्धिः प्राप्ता मडात्मना ।
कृलपत्रैरथो मूलैर्मुनीनर्यितवानसौ ॥ ७ ॥

तैरेव कृलपत्रैश्च स माथरमतोषयत् ।
तस्मात्लेभे परं स्थानं शैव्योऽपि पृथिवीपतिः ॥ ८ ॥

देवतातिथिभृत्येभ्यः पितृभ्योऽथात्मनस्तथा ।
ऋणवाञ्छायते मर्त्यस्तस्मादनुणतां व्रजेत् ॥ ९ ॥

स्वाध्यायेन मउर्षिभ्यो देवेभ्यो यज्ञकर्मणा ।

पितृभ्यः श्राद्धदानेन नृणाम् अभ्यर्चनेन च ॥ १० ॥

वायः शेषावहार्येण पावनेनात्मनोऽपि च ।

यथावद्भृत्य वर्गस्य चिकीर्षेद्धर्ममादितः ॥ ११ ॥

प्रयत्नेन च संसिद्धा धनैरपि विवर्जिताः ।

सम्यग्धृत्वा हुतवर्धं मुनयः सिद्धिमागताः ॥ १२ ॥

विश्वामित्रस्य पुत्रत्वमृथीक तनयोऽगमत् ।

ऋग्भिः स्तुत्वा मडाभागो देवा-वै यज्ञाभाग्भिः ॥ १३ ॥

गतः शुक्त्वमुशना देवदेव प्रसादनात् ।

देवीं स्तुत्वा तु गगने मोदते तेजसा वृतः ॥ १४ ॥

असितो देवलश्चैव तथा नारद पर्तवी ।

कक्षीवाञ्जामदन्धश्च रामस्तान्धस्तथांशुमान् ॥ १५ ॥

वसिष्ठो जमदग्निश्च विश्वामित्रोऽत्रिरेव च ।

भरद्वाजो हरिश्मश्रुः कुन्धधारः श्रुतश्रवाः ॥ १६ ॥

अेते मदर्षयः स्तुत्वा विष्णुमृग्भिः समाहिताः ।

लेभिरे तपसा सिद्धिं प्रसादात्तस्य धीमतः ॥ १७ ॥

अनर्डाश्चार्धतां प्राप्ताः सन्तः स्तुत्वा तमेव च ।

न तु वृद्धिमिडान्विच्छेत्सर्मकृत्वा जुगुप्सितम् ॥ १८ ॥

येऽर्था धर्मेण ते सत्या येऽधर्मेण धिगस्तु तान् ।

धर्मं वै शाश्वतं लोके न जल्प्याद्भनकाङ्क्षया ॥ १९ ॥

आहिताग्निर्धि धर्मात्मा यः स पुण्यकृद्दुत्तमः ।

वेदा हि सर्वे राजेन्द्र स्थितास्त्रिष्वग्निषु प्रभो ॥ २० ॥

स याप्यञ्चाहितो विप्रः क्रिया यस्य न लीयते ।

श्रेयो ल्यनाहिताग्नित्वमग्निहोत्रं न निश्चियम् ॥ २१ ॥

अग्निरात्मा च माता च पिता जनयिता तथा ।

गुरुश्च नरशार्दूल परिचर्या यथातथम् ॥ २२ ॥

मानं त्यक्त्वा यो नरो वृद्धसेवी

विद्धान्स्त्रीषुः पश्यति प्रीतियोगात् ।

दाक्ष्येणालीनो धर्मयुक्तो नदान्तो

लोकैऽस्मिन्वै पूज्यते सद्भिरार्यः ॥ २३ ॥

अध्याय २८२

पराशरोवाच

वृत्तिः सकाशाद्दर्शोभ्यस्त्रिभ्यो ढीनस्य शोभना ।

प्रीत्योपनीता निर्दिष्टा धर्मिष्ठाऽङ्कुरते सदा ॥ १ ॥

वृत्तिश्चेन्नास्ति शूद्रस्य पितृपैतामही ध्रुवा ।

न वृत्तिं पशतो मार्गेश्छुश्रूसां तु प्रयोजयेत् ॥ २ ॥

सद्भिस्तु सल संसर्गः शोभते धर्मदर्शिभिः ।

नित्यं सर्वास्ववस्थासु नासद्भिरिति मे मतिः ॥ ३ ॥

यथोदय गिरौ द्रव्यं संनिर्कर्षेण दीप्यते ।

तथा सत्संनिर्कर्षेण ढीनवर्णोऽपि दीप्यते ॥ ४ ॥

यादृशेन छि वर्णेन भाव्यते शुक्लमम्बरम् ।

तादृशं कुरुते रुपमेतदेवमवैछि मे ॥ ५ ॥

तस्माद्गुणेषु रण्येथा मा दोषेषु कदा यन ।

अनित्यमिड मर्त्यानां जिवितं छि यलाचलम् ॥ ६ ॥

सुभे वा यद्वि वा दुःखे वर्तमानो विचक्षणः ।

यश्चिनोति शुभान्येव स भद्राणील पश्यति ॥ ७ ॥

धर्मदपेतं यत्कर्म यद्यपि स्यान्मडाङ्गलम् ।

न तत्सेवेत मेधावी न तद्धितमिडोच्यते ॥ ८ ॥

यो लृत्वा गोसलस्राणि नृपो दधादरक्षिता ।

स शब्दमात्रङ्गलभाग्राजा भवति तस्कः ॥ ९ ॥

स्वयम्भूरसृजय्यात्रे धातारं लोकपूजितम् ।

धातासृजत्पुत्रमेकं प्रजानां धारणे रतम् ॥ १० ॥

तमर्थयित्वा वैश्यस्तु कुर्यादत्यर्थमृद्धिमत् ।

रक्षितव्यं तु राजन्वैरुपयोज्यं द्विजातिभिः ॥ ११ ॥

अजिडमैरशथ डोषैर्लव्यकव्य प्रयोक्तृभिः ।

शूद्रैर्निर्मार्जनं कार्यमेवं धर्मो न नश्यति ॥ १२ ॥

अप्रनस्ते ततो धर्मे भवन्ति सुभिताः प्रजाः ।
 सुभेन तासां राजेन्द्र मोदन्ते दिवि देवताः ॥ १३ ॥
 तस्माधो रक्षति नृपः स धर्मेणाभिपूज्यते ।
 अधीते चापि यो विप्रो वैश्यो यश्चाजने रतः ॥ १४ ॥
 यश्च शुश्रूंसते शूद्रः सततं नियतेन्द्रियः ।
 अतोऽन्यथा मनुष्येन्द्र स्वधर्मात्परिडीयते ॥ १५ ॥
 प्राण सन्तापनिर्दिष्टाः काङ्क्ष्योऽपि मडाङ्गलाः ।
 न्यायेनोपाजिता एताः किमुतान्याः सलस्रशः ॥ १६ ॥
 सत्कृत्य तु द्विजातिभ्यो यो ददाति नराधिप ।
 यादृशं तादृशं नित्यमश्नाति कृलमूर्जितम् ॥ १७ ॥
 अभिगम्य दत्तं तुष्टया यद्धन्यमाङ्गुरभिष्टुतम् ।
 याचितेन तु यद्दत्तं तदाङ्गुर्मध्यमं भुधाः ॥ १८ ॥
 अवज्ञया दीयते यत्तथैवाश्रद्धयापि च ।
 तदाङ्गुरधमं दानं मुनयः सत्यवादिनः ॥ १९ ॥
 अतिक्रमे मज्जमानो विविधेन नरः सदा ।
 तथा प्रयत्नं कुर्वीत यथा मुच्येत संशयात् ॥ २० ॥
 एमेन शोभते विप्रः क्षत्रियो विजयेन तु ।
 धनेन वैश्यः शूद्रस्तु नित्यं दाक्ष्येण शोभते ॥ २१ ॥

अध्याय २८३

पराशरोवाच

प्रतिग्राहगता विप्रे क्षत्रिये शस्त्रनिर्जिताः ।
 वैश्ये न्यायार्जिताश्चैव शूद्रे शुश्रूसयार्जिताः ।
 स्वलाप्यर्थाः प्रशस्यन्ते धर्मस्यार्थे मडाङ्गलाः ॥ १ ॥
 नित्यं त्रयाणां वार्दानां शूद्रः शुश्रूसुरुच्यते ।
 क्षत्रधर्मा वैश्य धर्मा नावृत्तिः पतति द्विजः ।
 शूद्र कर्मा यदा तु स्यात्तदा पतति वै द्विजः ॥ २ ॥
 वानिज्यं पाशुपाल्यं च तथा शिल्पोपजुवनम् ।

शूद्रस्यापि विधीयन्ते यदा वृत्तिर्न जायते ॥ ३ ॥
 रङ्गावतरणं चैव तथाऽप्योपपञ्चनम् ।
 मद्य मांसोपपञ्चयं च विक्रयो लोड्यर्माणोः ॥ ४ ॥
 अपूर्विष्णा न कर्तव्यं कर्म लोके विगर्हितम् ।
 कृतपूर्विष्णास्तु त्यजतो मडा-धर्मं ऽति श्रुतिः ॥ ५ ॥
 संसिद्धिः पुरुषो लोके यदाचरति पापकम् ।
 मदेनाभिप्लुत मनास्तस्य न ग्राह्यमुच्यते ॥ ६ ॥
 श्रूयन्ते हि पुराणै वै प्रजा धिग्दृष्ट शासनाः ।
 दान्ता धर्मप्रधानाश्च न्यायधर्मानुवर्तकाः ॥ ७ ॥
 धर्मं श्रेय सदा नृणामिह राजन्प्रशस्यते ।
 धर्मवृद्धा गुणानेव सेवन्ते हि नरा भुवि ॥ ८ ॥
 तं धर्ममसुरास्तात नामुच्यन्त जनाधिप ।
 विवर्धमानाः क्रमशस्तत्र तेऽन्वाविशन्प्रजाः ॥ ९ ॥
 तेषां दर्पः समभवत्प्रजानां धर्मनाशनः ।
 दर्पात्मनां ततः क्रोधः पुनस्तेषामजायत ॥ १० ॥
 ततः क्रोधाभिभूतानां वृत्तं लज्जा समन्वितम् ।
 द्वीश्रैवाप्यनशद्वाञ्छस्ततो मोडो व्यजायत ॥ ११ ॥
 ततो मोडपरीतास्ते नापश्यन्त यथा पुरा ।
 परस्परवामर्देन वर्तयन्ति यथासुप्तम् ॥ १२ ॥
 तान्प्राप्य तु स धिग्दृष्टो न कारणमतोऽभवत् ।
 ततोऽभ्यगच्छन्देवांश्च ब्राह्मणांश्चावमन्य ॥ १३ ॥
 श्रेतस्मिन्नेव काले तु देवा देववरं शिवम् ।
 अगच्छञ्छरणां वीरं बहुदुर्षं गणधिपम् ॥ १४ ॥
 तेन स्म ते गगनगाः सपुराः पातिताः क्षितौ ।
 तिस्रोऽप्येकेन बानेन देवाप्यायित तेजसा ॥ १५ ॥
 तेषामधिपतिस्त्वासीद्भीमो भीमपराक्रमः ।
 देवतानां भयकरः स उतः शूलपाणिना ॥ १६ ॥

तस्मिन्दतेऽथ स्वं भावं प्रत्यपद्यन्त मानवाः ।
 प्रावर्तन्त य वेदा वै शास्त्राणि य यथा पुरा ॥ १७ ॥
 ततोऽभ्यसिञ्च्यन्नाजयेन देवानां द्विवि वासवम् ।
 सप्तर्षयश्चान्वयुञ्जन्नराणां दन्त धारणे ॥ १८ ॥
 सप्तर्षीणांमथोर्ध्वं य विपुथुर्नाम पार्थिवः ।
 राजानः क्षत्रियाश्चैव मन्त्रेषु पृथक्पृथक् ॥ १९ ॥
 मडाकुलेषु ये जाता वृत्ताः पूर्वतराश्च ये ।
 तेषामथासुरो भावो हृदयान्नापसर्पति ॥ २० ॥
 तस्मात्तेनैव भावेन सानुषङ्गेन पार्थिवाः ।
 आसुराण्येव कर्माणि न्यसेवन्भीमविक्रमाः ॥ २१ ॥
 प्रत्यतिष्ठंश्च तेष्वेव तान्येव स्थापयन्ति य ।
 भजन्ते तानि याद्यापि ये बालिशतमा नराः ॥ २२ ॥
 तस्मादहं ब्रवीमि त्वां राज-सञ्चिन्त्य शास्त्रतः ।
 संसिद्धाधिगमं कुर्यात्कर्म हिंसात्मकं त्यजेत् ॥ २३ ॥
 न सङ्करेण द्रविणं विचिन्वीत विचक्षाणः ।
 धर्मार्थं न्यायमुत्सृज्य न तत्कल्याणमुच्यते ॥ २४ ॥
 स त्वमेवंविधो दान्तः क्षत्रियः प्रियबान्धवः ।
 प्रजा भृत्यांश्च पुत्रांश्च स्वधर्मोऽनुपालय ॥ २५ ॥
 षष्टानिष्ट समायोगो वैरं सौहार्दमेव य ।
 अथ जातिसदस्त्राणि बहूनि परिवर्तते ॥ २६ ॥
 तस्माद्गुणेषु रज्येथा मा दोषेषु कदा यन ।
 निर्गुणो यो हि दुर्बुद्धिरात्मनः सोऽरिरुच्यते ॥ २७ ॥
 मानुषेषु मडाराज धर्माधिर्भो प्रवर्ततः ।
 न तथा-न्येषु भूतेषु मनुष्यरहितेष्विह ॥ २८ ॥
 धर्मशीलो नरो विद्वानीहकोऽनीहकोऽपि वा ।
 आत्मभूतः सदा लोके यरेद्भूतान्यहिंसयन् ॥ २९ ॥
 यदा व्यपेतद्धृत्लेपं मनो भवति तस्य वै ।
 नानृतं यैव भवति तदा कल्याणमृच्छति ॥ ३० ॥

अध्याय २८४

पराशरोवाच

अेष धर्मविधिस्तात गृहस्थस्य प्रकीर्तितः ।
तपस्विधिं तु वक्ष्यामि तन्मे निगदतः शृणु ॥ १ ॥

प्रायेन हि गृहस्थस्य ममत्वं नाम जायते ।
सङ्गागतं नरश्रेष्ठ भावैस्तामसराजसैः ॥ २ ॥

गृहाण्याश्रित्य गावश्च क्षेत्राणि च धनानि च ।
दाराः पुत्राश्च भृत्याश्च भवन्तीह नरस्य वै ॥ ३ ॥

अेवं तस्य प्रवृत्तस्य नित्यमेवानुपश्यतः ।
रागद्वेषौ विवर्षेते ह्यनित्यत्वमपश्यतः ॥ ४ ॥

रागद्वेषाभिभूतं च नरं द्रव्यवशानुगम् ।
मोहजाता रतिर्नाम समुपैति नराधिप ॥ ५ ॥

कृतार्थो भोगतो भूत्वा स वै रतिपरायनः ।
लाभं ग्राम्यसुभादन्यं रतितो नानुपश्यति ॥ ६ ॥

ततो लोभाभिभूतात्मा सङ्गाद्धर्षयते जनम् ।
पुष्ट्यर्थं चैव तस्येह जनस्यार्थं चिकीर्षति ॥ ७ ॥

स जानन्नपि याकार्यमर्थार्थं सेवते नरः ।
भाल स्नेहपरीतात्मा तत्क्षयाख्यानुतप्यते ॥ ८ ॥

ततो मानेन सम्पन्नो रक्षत्रात्मपराजयम् ।
करोति येन भोगी स्यामिति तस्माद्धिनश्यति ॥ ९ ॥

तपो हि बुद्धियुक्तानां शाश्वतं ब्रह्म दर्शनम् ।
अन्विच्छतां शुभं कर्म नराणां त्यजतां सुभम् ॥ १० ॥

स्नेहायतन नाशाख्य धननाशाख्य पार्थिव ।
आधिव्याधि प्रतापाख्य निर्वेदमुपगच्छति ॥ ११ ॥

निर्वेदादात्मसम्बोधः सम्बोधाच्छास्त्र दर्शनम् ।
शास्त्रार्थदर्शनाद्राजंस्तप एवानुपश्यति ॥ १२ ॥

दुर्लभो ङि मनुष्येन्द्र नरः प्रत्यवमर्शवान् ।
 यो वै प्रिय सुभे क्षीणो तपः कर्तुं व्यवस्यति ॥ १३ ॥
 तपः सर्वगतं तात डीनस्यापि विधीयते ।
 जितेन्द्रियस्य दान्तस्य स्वर्गमार्गप्रदेशकम् ॥ १४ ॥
 प्रजापतिः प्रजाः पूर्वमसृजत्तपसा विभुः ।
 क्व चित्स्व सिद्धप्रतपरो व्रतान्यास्थाय पार्थिव ॥ १५ ॥
 आदित्या वसवो रुद्रास्तथैवाग्न्यग्निमारुताः ।
 विश्वेदेवास्तथा साध्याः पितरोऽथ मरुद्गणाः ॥ १६ ॥
 यक्षराक्षस गन्धर्वाः सिद्धाश्चान्ये दिवौकसः ।
 संसिद्धास्तपसा तात ये यान्ये स्वर्गवासिनः ॥ १७ ॥
 ये यादौ ब्रह्मणा सृष्टा ब्राह्मणास्तपसा पुरा ।
 ते भावयन्तः पृथिवीं विचरन्ति दिवं तथा ॥ १८ ॥
 मर्त्यलोके च राजानो ये यान्ये गृहमेधिनः ।
 मडाकुलेषु दृश्यन्ते तत्सर्वं तपसः कृलम् ॥ १९ ॥
 डौशिकानि च वस्त्राणि शुभान्याभरणानि च ।
 वाडनासन यानानि सर्वं तत्तपसः कृलम् ॥ २० ॥
 मनोऽनुकूलाः प्रमदा रुपवत्यः सडस्रशः ।
 वासः प्रासादपृष्ठे च तत्सर्वं तपसः कृलम् ॥ २१ ॥
 शयनानि च मुष्यानि भोज्यानि विविधानि च ।
 अभिप्रेतानि सर्वाणि भवन्ति कृतकर्मणाम् ॥ २२ ॥
 नाप्राप्यं तपसा ङिं चित्रैलोक्येऽस्मिन्परन्तप ।
 उपभोग परित्यागः कृलान्यकृतकर्मणाम् ॥ २३ ॥
 सुभिषितो दुःभितो वापि नरो लोभं परित्यजेत् ।
 अवेक्ष्य मनसा शास्त्रं बुद्ध्या च नृपसत्तम ॥ २४ ॥
 असन्तोषोऽसुभायैव लोभादिन्द्रियविलभः ।
 ततोऽस्य नश्यति प्रज्ञा विद्येवाभ्यास वर्जिता ॥ २५ ॥
 नष्ट प्रज्ञो यदा भवति तदा न्यायं न पश्यति ।
 तस्मात्सुभक्षये प्राप्ते पुमानुग्रं तपश् चरेत् ॥ २६ ॥

यद्विष्टं तत्सुभं प्रादुर्द्ध्रं दृग्भमिडोयते ।
 कृताकृतस्य तपसः क्वलं पश्यस्व यादृशम् ॥ २७ ॥
 नित्यं भद्राणि पश्यन्ति विषयांश्चोपभुञ्जते ।
 प्राकाश्यं यैव गच्छन्ति कृत्वा निष्कल्मषं तपः ॥ २८ ॥
 अप्रियाण्यवमानांश्च दृग्भं भुविधात्मकम् ।
 इलार्थी तत्पथत्यक्तः प्राप्नोति विषयात्मकम् ॥ २९ ॥
 धर्मं तपसि दाने य विचिकित्सास्य जायते ।
 स कृत्वा पापकान्येव निरयं प्रतिपद्यते ॥ ३० ॥
 सुभे तु वर्तमानो वै दृग्भे वापि नरोत्तम ।
 स्ववृत्ताधो न यलति शास्त्रयक्षुः स मानवः ॥ ३१ ॥
 षष्ठुप्रपात मात्रं छि स्पर्शयोगे रतिः स्मृता ।
 रसने दशनि घ्राणे श्रवणे च विशां पते ॥ ३२ ॥
 ततोऽस्य जायते तीव्रा वेदना तत्क्षयात्पुनः ।
 भुधा येन प्रशंसन्ति मोक्षं सुभमनुत्तमम् ॥ ३३ ॥
 ततः इलार्थं यरति भवन्ति जयायसो गुणाः ।
 धर्मवृत्त्या य सततं कामार्थाभ्यां न लीयते ॥ ३४ ॥
 अप्रयत्नागताः सेव्या गृहस्थैर्विषयाः सदा ।
 प्रयत्नेनोपगम्यश्च स्वधर्मं धृति मे मतिः ॥ ३५ ॥
 मानिनां कुलजातानां नित्यं शास्त्रार्थयक्षुषाम् ।
 धर्मक्रिया विद्युक्तानामशक्त्या संवृतात्मनाम् ॥ ३६ ॥
 क्रियमाणं यदा कर्म नाशं गच्छति मानुषम् ।
 तेषां नान्यदृते लोके तपसः कर्म विद्यते ॥ ३७ ॥
 सर्वात्मना तु कुर्वीत गृहस्थः कर्म निश्चयम् ।
 दाक्ष्येण उव्यकव्यार्थं स्वधर्मं विचरेन्नृप ॥ ३८ ॥
 यथा नदीनदाः सर्वे सागरे यान्ति संस्थितम् ।
 एवमाश्रमिणः सर्वे गृहस्थे यान्ति संस्थितम् ॥ ३९ ॥

अध्याय २८५

जनक

वर्णां विशेषवर्णानां मदर्षे केन जायते ।
 अेतद्विष्णुभ्यलं श्रोतुं तद्भूडि वदतां वर ॥ १ ॥
 यदेतज्जायतेऽपत्यं स अेवायमिति श्रुतिः ।
 कथं ब्राह्मणतो जातो विशेषग्रहणं गतः ॥ २ ॥

पराशरोवाच

अेवमेतन्मडाराज येन जातः स अेव सः ।
 तपसस्त्वपकर्षेण जातिग्रहणतां गतः ॥ ३ ॥
 सुक्षेत्राख्य सुभीजाख्य पुण्यो भवति सम्भवः ।
 अतोऽन्यतरतो डीनादवरो नाम जायते ॥ ४ ॥
 वडाड्भुजाभ्यामूरुभ्यां पदूभ्यां यैवाथ जडिरे ।
 सुजतः प्रजापतेर्लोकानिति धर्मविदो विदुः ॥ ५ ॥
 मुभजा ब्राह्मणस्तात बाडुजाः क्षत्रभन्धवः ।
 डुरुजा धनिनो राजन्याडजाः परियारकाः ॥ ६ ॥
 यतुणामिव वर्णानामागमः पुरुषर्षभ ।
 अतोऽन्ये त्वतिरिक्ता ये ते वै सङ्गुजः स्मृताः ॥ ७ ॥
 क्षत्रजातिरथाभस्था डग्रा वैदेडकास्तथा ।
 श्वपाकाः पुलसाः स्तेना निषादाः सूतमागधाः ॥ ८ ॥
 आयोगाः करणा प्रात्याश्वन्ढालाश्व नराधिप ।
 अेते यतुर्भ्यो वर्णोभ्यो जायन्ते वै परस्परम् ॥ ९ ॥

जनक

ब्रह्मणैकेन जातानां नानात्वं गोत्रतः कथम् ।
 भडूनीड डि लोडे वै गोत्राणि मुनिसत्तम ॥ १० ॥
 यत्र तत्र कथं जाताः स्वयोनिं मुनयो गताः ।
 शूड्रयोनी समुत्पन्ना वियोनी य तथापरे ॥ ११ ॥

पराशरोवाच

राजत्रेतद्भवेद्ग्राड्यमपडुष्टेन जन्मना ।

मडात्मानं समुत्पत्तिस्तपसा भावितात्मनाम् ॥ १२ ॥

उत्पाद्य पुत्रान्मुनयो नृपतौ यत्र तत्र च ।

स्वेनैव तपसा तेषामृषित्वं विदधुः पुनः ॥ १३ ॥

पितामहश्च मे पूर्वमृश्यशृङ्गश्च काश्यपः ।

वतस्तान्धः कृपश्चैव कक्षीवाङ्कमथाद्यः ॥ १४ ॥

यवकीतश्च नृपते द्रोणश्च वदतां वरः ।

आयुर्मतङ्गो दत्तश्च य द्रुपदो मत्स्य एव च ॥ १५ ॥

अते स्वां प्रकृतिं प्राप्ता वैदेह तपसोऽऽश्रयात् ।

प्रतिष्ठिता वेदविदो दमे तपसि यैव हि ॥ १६ ॥

मूलगोत्राणि यत्वारि समुत्पन्नानि पार्थिव ।

अङ्गिराः कश्यपश्चैव वसिष्ठो भृगुरेव च ॥ १७ ॥

कर्मतोऽन्यानि गोत्राणि समुत्पन्नानि पार्थिव ।

नामधेयानि तपसा तानि य ग्रहणं सताम् ॥ १८ ॥

जनक

विशेषधर्मान्वर्णानां प्रब्रूहि भगवन्मम ।

तथा सामान्य धर्माश्च सर्वत्र कुशलो ह्यसि ॥ १९ ॥

परा

प्रतिग्रहो याजनं च तथैवाध्यापनं नृप ।

विशेषधर्मो विप्राणां रक्षा क्षत्रस्य शोभना ॥ २० ॥

कृषिश्च पाशुपाल्यं च वानिज्यं च विशाम् अपि ।

द्विजानां परित्यर्था य शूत्रं कर्म नराधिप ॥ २१ ॥

विशेषधर्मा नृपते वर्णानां परिकीर्तिताः ।

धर्मान्साधारणांस्तात विस्तरेण शृणुष्व मे ॥ २२ ॥

आनृशंस्यमहिंसा याप्रमादः संविभागिता ।

श्राद्धकर्मतिथेयं च सत्यमक्रोध एव च ॥ २३ ॥

स्वेषु दारेषु सन्तोषः शौचं नित्यानसूयता ।

आत्मज्ञानं तितिक्षा च धर्माः साधारणा नृप ॥ २४ ॥

ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्यास्त्रयो वर्णा द्विजतयः ।

अत्र तेषामधीकारो धर्मेषु द्विपदां वर ॥ २५ ॥

विकर्मावस्थिता वार्णाः पतन्ति नृपते त्रयः ।

उन्नमन्ति यथा सन्तमाश्रित्येह स्वकर्मसु ॥ २६ ॥

न यापि शूद्रः पततीति निश्चयो

न यापि संस्कारमिहाहतीति वा ।

श्रुतिप्रवृत्तं न य धर्ममाप्नुते

न यास्य धर्मे प्रतिषेधनं कृतम् ॥ २७ ॥

वैदेहकं शूद्रमुदाहरन्ति

द्विजा मडाराज श्रुतोपपन्नाः ।

अहं हि पश्यामि नरेन्द्र देवं

विश्वस्य विष्णुं जगतः प्रधानम् ॥ २८ ॥

सतां वृत्तमनुष्ठाय निहीना उज्जिहीर्षवः ।

मन्त्रवर्जं न दृष्यन्ति कुर्वाणाः पौष्टिकीः क्रियाः ॥ २९ ॥

यथा यथा हि सद्भूतमावम्भन्तीतरे जनाः ।

तथा तथा सुषुं प्राप्य प्रेत्य येह य शेरेते ॥ ३० ॥

ॐ

किं कर्म दूषयत्येनमथ जातिर्महामुने ।

सन्देहो मे समुत्पन्नस्तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ ३१ ॥

परा

असंशयं मडाराज उभयं दोषकारकम् ।

कर्म यैव हि जातिश्च विशेषं तु निशामय ॥ ३२ ॥

जात्या य कर्माणां यैव दृष्टं कर्म निषेवते ।

जात्या दृष्टश्च यः पापं न करोति स पूरुषः ॥ ३३ ॥

जात्या प्रधानं पुरुषं कुर्वाणं कर्म धिक्कृतम् ।

कर्म तद्दूषयत्येनं तस्मात्कर्म न शोभनम् ॥ ३४ ॥

ॐ

कानि कर्माणि धर्म्याणि लोकेऽस्मिन्द्विजसत्तम ।

न हिंसन्तीह भूतानि क्रियमाणानि सर्वदा ॥ ३५ ॥

परा

शृणु मेऽत्र मહाराज यन्मां त्वं परिपृच्छसि ।
यानि कर्माण्यङ्गिस्त्राणि नरं त्रायन्ति सर्वदा ॥ ३६ ॥

संन्यस्थाग्नीनुपासीनाः पश्यन्ति विगतज्वराः ।
नैःश्रेयसं धर्मपथं समारुह्य यथाक्रमम् ॥ ३७ ॥

प्रश्रिता विनयोपेता दमनित्याः सुसंशिताः ।
प्रयान्ति स्थानभजरं सर्वकर्म विवर्जिताः ॥ ३८ ॥

सर्वे वार्णा धर्मकार्याणि सम्यक्
कृत्वा राजन्सत्यवाक्यानि योक्त्वा ।
त्यक्त्वाधर्मं दारुणं श्रुवलोके
यान्ति स्वर्गं नात्र कार्या विचारः ॥ ३९ ॥

अध्याय २८६

पराशरोवाच

पिता सुभायो गुरुवः स्त्रियश्च य
न निर्गुणा नाम भवन्ति लोके ।
अनन्यभक्ताः प्रियवादिनश्च य
छिताश्च वश्याश्च तथैव राजन् ॥ १ ॥

पिता परं दैवतं मानवानां
मातुर्विशिष्टं पितरं वदन्ति ।
ज्ञानस्य लाभं परमं वदन्ति
जितेन्द्रियार्थाः परमाप्नुवन्ति ॥ २ ॥

रणाजिरे यत्र शराग्निसंस्तरे
नृपात्मजो घातमवाप्य दृश्यते ।
प्रयाति लोकानमरैः सुदुर्लभान्
निषेवते स्वर्गकलं यथासुभम् ॥ ३ ॥

श्रान्तं भीतं भ्रष्टं शस्त्रं रुद्धन्तं
पराज्भुषं परिभूर्त्तं च लीनम् ।
अनुद्यतं रोगिणं यायमानं
न वै छिंस्याद्भालवृद्धौ च राजन् ॥ ४ ॥

परिभर्तुः सुसम्पन्नमुद्यतं तुल्यतां गतम् ।
अतिक्रमेत् नृपतिः सङ्ग्रामे क्षत्रियात्मजम् ॥ ५ ॥
तुल्यादित् वधः श्रेयान्विशिष्टाश्चेति निश्चयः ।
निडीनात्कातराश्चैव नृपाणां गर्हितो वधः ॥ ६ ॥
पापात्पापसमाचारान्निडीनाश्च नराधिप ।
पाप एव वधः प्रोक्तो नरकायेति निश्चयः ॥ ७ ॥
न कश्चित्नाति वै राजन्दिष्टान्त वशमागतम् ।
सावशेषायुषं चापि कश्चिदेवापकर्षति ॥ ८ ॥
स्निग्धैश्च द्वियमाणानि कर्माणील निवर्तयेत् ।
छिंसात्मकानि कर्माणि नायुरिच्छेत्परायुषा ॥ ९ ॥
गृहस्थानां तु सर्वेषां विनाशमभिकाङ्क्षिताम् ।
निधनं शोभनं तात पुत्रिनेषु क्रियावताम् ॥ १० ॥
आयुषि क्षयमापन्ने पञ्चत्वमुपगच्छति ।
नाकारणान्तद्भवति कारणैरुपपादितम् ॥ ११ ॥
तथा शरीरं भवति देहाद्येनोपपादितम् ।
अध्वानं गतकश्चायं प्राप्तश्चायं गृहाद्गृहम् ॥ १२ ॥
द्वितीयं कारणं तत्र नान्यत्किं यन् विद्यते ।
तदेतद् देहिनां युक्तं मोक्षभूतेषु वर्तते ॥ १३ ॥
सिरा स्नाय्वस्थि सङ्घातं भीमत्सा मेध्य सङ्कुलम् ।
भूतानामिन्द्रियाणां य गुणानां य समागतम् ॥ १४ ॥
त्वगन्तं देहमित्याहुर्विद्वांसोऽध्यात्मचिन्तकाः ।
पुनैरपि परिक्षीणं शरीरं मर्त्यतां गतम् ॥ १५ ॥
शरीरिणा परित्यक्तं निश्चेष्टं गतयेतनम् ।
भूतैः प्रकृतमापन्नैस्ततो भूमौ निमज्जति ॥ १६ ॥
भावितं कर्मयोगेन जायते तत्र तत्र ल ।
एतं शरीरं वैदेहं म्रियते यत्र तत्र ल ।
तत्स्वभावोऽपरो दृष्टो विसर्गः कर्मणस्तथा ॥ १७ ॥

न जायते तु नृपते कं चित्कालमयं पुनः ।
 परिभ्रमति भूतात्मा धामिवाम्बुधरो मडान् ॥ १८ ॥
 स पुनर्जायते राजन्प्राप्येलायतनं नृप ।
 मनसः परमो ह्यात्मा धिन्द्रियेभ्यः परं मनः ॥ १९ ॥
 द्विविधानां च भूतानां जङ्गमाः परमा नृप ।
 जङ्गमानामपि तथा द्विपदाः परमा मताः ।
 द्विपदानामपि तथा द्विजा वै परमाः स्मृताः ॥ २० ॥
 द्विजानामपि राजेन्द्र प्रज्ञावन्तः परा मताः ।
 प्राज्ञानामात्मसम्बुद्धाः सम्बुद्धानाममानिनः ॥ २१ ॥
 जातमन्वेति मरणं नृणामिति विनिश्चयः ।
 अन्तवन्ति हि कर्माणि सेवन्ते गुणतः प्रजाः ॥ २२ ॥
 आपन्ने तूत्तरां कालां सूर्ये यो निधनं व्रजेत् ।
 नक्षत्रे य मुहूर्ते य पुण्ये राजन्स पुण्यकृत् ॥ २३ ॥
 अयोजयित्वा क्लेशेन जनं प्लाव्य य दृष्टतम् ।
 मृत्युनाप्राकृतेनेह कर्मकृत्वात्मशक्तितः ॥ २४ ॥
 विषमुद्धन्धनं दालो दस्यु उस्तात्तथा वधः ।
 दंस्त्रिभ्यश्च पशुभ्यश्च प्राकृतो वध उच्यते ॥ २५ ॥
 न यैभिः पुण्यकर्माणो युज्यन्ते नाभिसन्धिजैः ।
 अवेविधैश्च बहुभिस्परैः प्राकृतैरपि ॥ २६ ॥
 उर्ध्वं हित्वा प्रतिष्ठन्ते प्राणाः पुण्यकृतां नृप ।
 मध्यतो मध्यपुण्यानामधो दृष्टत कर्मणाम् ॥ २७ ॥
 अकः शत्रुर्न द्वितीयोऽस्ति शत्रुर्
 अज्ञानतुल्यः पुरुषस्य राजन् ।
 येनावृतः कुरुते सम्प्रयुक्तो
 धोराणि कर्माणि सुदारुणानि ॥ २८ ॥
 प्रबोधनार्थं श्रुतिधर्मयुक्तं
 वृद्धानुपास्यं य भवेत यस्य ।
 प्रयत्नसाध्यो हि स राजपुत्र

प्रज्ञाशरेणोन्मथितः परैति ॥ २८ ॥

अधीत्य वेदांस्तपसा ब्रह्मयारी

यज्ञाञ्शक्त्या संनिसृज्येह पञ्च ।

वनं गच्छेत्पुरुषो धर्मकामः

श्रेयश्चित्वा स्थापयित्वा स्ववंशम् ॥ ३० ॥

उपभोगैरपि त्यक्तं नात्मानमवसाद्येत् ।

यन्दास्येऽपि मानुष्यं सर्वथा तात दुर्लभम् ॥ ३१ ॥

एतं हि योनिः प्रथमा यां प्राप्य जगतीपते ।

आत्मा वै शक्यते त्रातुं कर्मभिः शुभलक्षणैः ॥ ३२ ॥

कथं न विप्रनश्येम योनीतोऽस्या एति प्रभो ।

कुर्वन्ति धर्मं मनुजाः श्रुतिप्रामान्य दर्शनात् ॥ ३३ ॥

यो दुर्लभतरं प्राप्य मानुष्यमिह वै नरः ।

धर्मावमन्ता कामात्मा भवेत्स भ्रुवुः ॥ ३४ ॥

यस्तु प्रीतिपुरोगेण यक्षुषा तात पश्यति ।

दीपोपमानि भूतानि यावदर्थिर्न नश्यति ॥ ३५ ॥

सान्त्वेनानुप्रदानेन प्रियवादेन याप्युत ।

समद्भुषसुषो भूत्वा स परत्र महीयते ॥ ३६ ॥

दानं त्यागः शोभना मूर्तिरदृश्यो

भूयः प्लाव्यं तपसा वै शरीरम् ।

सरस्वती नैमिषपुच्छेषु

ये याप्यन्ते पुण्यदृशाः पृथिव्याम् ॥ ३७ ॥

गृहेषु येषामसवः पतन्ति

तेषामथो निर्दरं प्रशस्तम् ।

यानेन वै प्रापनं य श्मशाने

शौचेन नूनं विधिना यैव दाढः ॥ ३८ ॥

एष्टिः पुष्टिर्यजनं याजनं य

दानं पुण्यानां कर्मणां य प्रयोगः ।

शक्त्या पित्र्यं यश्च किं चित्प्रशस्तं

सर्वाण्यात्मार्ये मानवो यः करोति ॥ ३९ ॥

धर्मशास्त्राणि वेदाश्च षडङ्गानि नराधिप ।
श्रेयसोऽर्थं विधीयन्ते नरस्याङ्किलष्ट कर्मणः ॥ ४० ॥

भीष्मोवाच

श्रेयसोऽर्थं विधीयन्ते नरस्याङ्किलष्ट कर्मणः ॥ ४० ॥
श्रेयसोऽर्थं विधीयन्ते नरस्याङ्किलष्ट कर्मणः ॥ ४० ॥
विदेहराजाय पुरा श्रेयसोऽर्थं नराधिप ॥ ४१ ॥

अध्याय २८७

भीष्मोवाच

पुनरेव तु पप्रच्छ जनको मिथिलाधिपः ।
पराशरं मडात्मानं धर्मं परमनिश्चयम् ॥ १ ॥

किं श्रेयः का गतिर्ब्रह्मर्क्षिं कृतं न विनश्यति ।
क्य गतो न निवर्तेत तन्मे ब्रूहि मडामुने ॥ २ ॥

पराशरोवाच

असङ्गः श्रेयसो मूलं ज्ञानं ज्ञानगतिः परा ।
शीर्षा तपो न प्रनश्येद्वापः क्षेत्रे न नश्यति ॥ ३ ॥

छित्त्वाधर्ममयं पाशं यदा धर्मोऽभिरज्यते ।
दत्त्वात्मयं कृतं दानं तदा सिद्धिमवाप्नुयात् ॥ ४ ॥

यो ददाति सलस्राणि गवामश्वशतानि च ।
अत्मयं सर्वभूतेभ्यस्तदानमतिवर्तते ॥ ५ ॥

वसन्विषयमध्येऽपि न वसत्येव बुद्धिमान् ।
संवसत्येव दुर्बुद्धिरसत्सु विषयेष्वपि ॥ ६ ॥

नाधर्मः श्लिष्यते प्राज्ञमापः पुष्कर पर्णवत् ।
अप्राज्ञमधिकं पापं श्लिष्यते जतु काष्ठवत् ॥ ७ ॥

नाधर्मः कारणापेक्षी कर्तारमभिमुञ्चति ।
कर्ता षलु यथाकालं तत्सर्वमभिपद्यते ।
न भीद्यन्ते कृतात्मान आत्मप्रत्यय दर्शिनः ॥ ८ ॥

बुद्धिकर्मेन्द्रियाणां हि प्रमत्तो यो न बुध्यते ।
शुभाशुभेषु सक्तात्मा प्राप्नोति सुमहदुत्थम् ॥ ९ ॥

वीतरागो जितक्रोधः सम्यग्भवति यः सदा ।

विषये वर्तमानोऽपि न स पापेन युज्यते ॥ १० ॥

मर्यादायां धर्मसेतुर्निबद्धो नैव सीदति ।

पुष्टस्रोतं धवायत्तः स्फूर्तिर्भवति सञ्चयः ॥ ११ ॥

यथा भानुगतं तेजो मनिः शुद्धः समाधिना ।

आदत्ते राजशार्दूल तथा योगः प्रवर्तते ॥ १२ ॥

यथा तिलानामिड पुष्पसंश्रयात्

पृथक्पृथग्यानि गुणोऽतिसौम्यताम् ।

तथा नराणां भुवि भावितात्मनां

यथाश्रयं सत्त्वगुणः प्रवर्तते ॥ १३ ॥

जडाति दारानिडते न सम्पदः

सदश्रयानं विविधाश्च याः क्रियाः ।

त्रिविष्टपे जातमतिर्यदा नरस्

तदास्य बुद्धिर्विषयेषु भीधते ॥ १४ ॥

प्रसक्तबुद्धिर्विषयेषु यो नरो

यो बुध्यते ख्यात्मछितं कदा यन ।

स सर्वभावानुगतेन येतसा

नृपामिषेणैव ऋषो विकृष्यते ॥ १५ ॥

सङ्घातवान्मर्त्यलोकः परस्परमपाश्रितः ।

कदली गर्भनिःसारो नौरिवाप्सु निमज्जति ॥ १६ ॥

न धर्मकालः पुरुषस्य निश्चितो

नापि मृत्युः पुरुषं प्रतीक्षते ।

क्रिया हि धर्मस्य सदैव शोभना

यदा नरो मृत्युमुपेऽभिवर्तते ॥ १७ ॥

यथान्धः स्वगृहे युक्तो ह्यभ्यासादेव गच्छति ।

तथायुक्तेन मनसा प्राज्ञो गच्छति तां गतिम् ॥ १८ ॥

मरणं जन्मनि प्रोक्तं जन्म वै मरणाश्रितम् ।

अविद्वान्भोक्षधर्मेषु बद्धोऽभ्रमति यकवत् ॥ १९ ॥

यथा मृषालोऽनुगतमाशु मुञ्चति कर्दमम् ।
 तथात्मा पुरुषस्येह मनसा परिमुच्यते ।
 मनः प्रनयतेऽऽत्मानं स येनमभियुञ्जति ॥ २० ॥
 परार्थे वर्तमानस्तु स्वकार्यं योऽभिमन्यते ।
 छन्द्रियार्थेषु सक्तः स-स्वकार्यात्परिहीयते ॥ २१ ॥
 अधस्तिर्यग्गतिं यैव स्वर्गो यैव परां गतिम् ।
 प्राप्नोति स्वकृतेरात्मा प्राज्ञस्येहेतरस्य च ॥ २२ ॥
 मृन्मये भाजने पक्वे यथा वै न्यस्यते द्रवः ।
 तथा शरीरं तपसा तमं विषयमश्रुते ॥ २३ ॥
 विषयानश्रुते यस्तु न स भोक्ष्यत्यसंशयम् ।
 यस्तु भोगांस्त्यजेदात्मा स वै भोक्तुं व्यवस्यति ॥ २४ ॥
 नीडारेण छि संवीतः शिश्रोऽर परायनः ।
 जात्यन्ध एव पन्थानमावृतात्मा न बुध्यते ॥ २५ ॥
 वणिग्गया समुद्राद्वै यथार्थं लभते धनम् ।
 तथा मर्त्याण्येव जन्तोः कर्म विज्ञानतो गतिः ॥ २६ ॥
 अडोरान्न मये लोके जरा रुपेण सञ्चरन् ।
 मृत्युर्गसति भूतानि पवनं पन्नगो यथा ॥ २७ ॥
 स्वयं कृतानि कर्माणि जातो जन्तुः प्रपद्यते ।
 नाकृतं लभते कश्चित्किं चिदत्र प्रियाप्रियम् ॥ २८ ॥
 शयानं यान्तमासीनं प्रवृत्तं विषयेषु च ।
 शुभाशुभानि कर्माणि प्रपद्यन्ते नरं सदा ॥ २९ ॥
 न ह्यन्यत्तीरमासाद्य पुनस्तर्तुं व्यवस्यति ।
 दुर्लभो दृश्यते ह्यस्य विनिपातो मडाण्ये ॥ ३० ॥
 यथा भारावसक्ता छि नौर्मडाभसि तन्तुना ।
 तथा मनोऽभियोगाद्वै शरीरं प्रतिकर्षति ॥ ३१ ॥
 यथा समुद्रमभितः संस्यूताः सरितोऽपराः ।
 तथाद्या प्रकृतिर्योगादभिसंस्यूयते सदा ॥ ३२ ॥
 स्नेहपाशैर्बहुविभैरासक्तमनसो नराः ।

प्रकृतिष्ठा विधीदन्ति जले सैकत वेश्मवत् ॥ ३३ ॥

शरीरगुल संस्थस्य शौचतीर्थस्य टेलिनः ।

बुद्धिमार्गं प्रयातस्य सुभं त्विह परत्र च ॥ ३४ ॥

विस्तराः क्लेशसंयुक्ताः सङ्क्षेपास्तु सुष्वावलाः ।

परार्थं विस्तराः सर्वे त्यागमात्महितं विदुः ॥ ३५ ॥

सङ्कुल्पजो मित्रवर्गो ज्ञातयः कारणात्मकाः ।

भार्या दासाश्च पुत्राश्च स्वमर्थमनुयुञ्जते ॥ ३६ ॥

न माता न पिता किं चित्स्य चित्रप्रतिपद्यते ।

दानपथ्योदनो जन्तुः स्वकर्मफलमश्नुते ॥ ३७ ॥

मातापुत्रः पिता भ्राता भार्या मित्रं जनस्तथा ।

अष्टापद पदस्थाने त्वक्षमुद्रेव न्यस्यते ॥ ३८ ॥

सर्वाणि कर्माणि पुरा कृतानि

शुभाशुभान्यात्मनो यान्ति जन्तोर् ।

उपस्थितं कर्मफलं विदित्वा

बुद्धिं तथा योदयतेऽन्तरात्मा ॥ ३९ ॥

व्यवसायं समाश्रित्य सदायान्योऽधिगच्छति ।

न तस्य कश्चिदारम्भः कदा चिदवसीदति ॥ ४० ॥

अद्वैध मनसं युक्तं शूरं धीरं विपश्चितम् ।

न श्रीः सन्त्यजते नित्यमादित्यमिव रश्मयः ॥ ४१ ॥

आस्तिक्य व्यवसायाभ्यामुपायाद्विस्मयाद्धिया ।

यमारभत्यनिन्धात्मा न सोऽर्थः परिधीदति ॥ ४२ ॥

सर्वैः स्वानि शुभाशुभानि नियतं कर्माणि जन्तुः स्वयं

गर्भात्सम्प्रतिपद्यते तद्गुणयं यत्नेन पूर्वं कृतम् ।

मृत्युश्चापरिहारवान्समगतिः कालेन विच्छेदिता

दारोश्चूर्णमिवाश्मसारविहितं कर्मान्तिकं प्रापयेत् ॥ ४३ ॥

स्वदुपतामात्मकृतं च विस्तरं

कुलान्वयं द्रव्यसमृद्धिं सञ्चयम् ।

नरो हि सर्वो लभते यथाकृतं

शुभशुभेनात्म कृतेन कर्मणा ॥ ४४ ॥

भीष्मोवाच

इत्युक्तो जनको राजन्यथातथ्यं मनीसिना ।

श्रुत्वा धर्मविदां श्रेष्ठः परां मुदमवाप ७ ॥ ४५ ॥

॥ इति पराशरगीता समाप्ता ॥

Adhyaya numbers 279-287 in shAntiparva, Mahabharata critical edition
(Bhandarkar Oriental Research Institute BORI).

In Kinjavadekar's edition they are 290-298.

Sunder Hattangadi

parAsharagItA

pdf was typeset on August 30, 2023

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

